

Arrest

nr. 59 620 van 13 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)In uitvoering van artikel 52 § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 30.09.2010 door K.R. (...), (...)geweigerd.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon: uit de voorgelegde documenten blijkt dat zowel de referentiepersoon als haar echtgenoot geen vast arbeidscontract kunnen voorleggen en enkel interimarbeid verrichten. Bijgevolg kan men niet met zekerheid zeggen dat deze inkomsten stabiel zijn en kan niet uitgesloten worden dat betrokkene ten laste van de openbare overheden zal vallen.

Bovendien zijn de voorgelegde ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

'(...)Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht en schending van de materiële motiveringsplicht (art. 3 van de wet van 29 juli 1991)

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij, stelt in haar weigerende beslissing, dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat verzoekster niet zou bewezen hebben dat zij ten laste is van haar Belgische dochter en schoonzoon.

Er werd duidelijk door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de situatie van verzoekster correct beoordeeld.

Verwerende partij voert ten onrechte aan dat verzoekster niet aantoont dat zij ten laste is van haar Belgische dochter en schoonzoon. De dochter van verzoekster, zijnde mevrouw K.S. (...) heeft nochtans wel een vast inkomen via een vast contract (halftijds : € 900 per maand)

De echtgenoot van mevrouw K.S. (...) is weliswaar een interimarbeider, maar verdient wel minstens € 1.600 per maand.

Op 7 februari 2011 kreeg de heer Y.S. (...) een vast contract.

Verzoekster brengt al deze documenten bij (zie stuk 2 + 3)

De inkomsten van mevrouw K.S. (...) samen met de inkomsten van haar man zijn ruim voldoende om verzoekster te kunnen laste te nemen.

Dat evenwel verwerende partij daar totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, de verzoekende partij heeft namelijk niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 De verzoekende partij voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

2.4 De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte aanvoert dat zij niet aantoont dat zij ten laste is van haar Belgische dochter en schoonzoon. De dochter heeft nochtans een vast inkomen via een vast contract (halftijds: 900 euro per maand) en de schoonbroer is een interimarbeider maar verdeint wel minstens 1 600 euro per maand. Op 7 februari 2011 kreeg de schoonbroer een vast contract. De inkomsten van de dochter samen met haar man zijn bijgevolg ruim voldoende om de verzoekende partij te hunnen laste te nemen.

De verzoekende partij heeft op 30 september 2010 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als bloedverwant in opgaande lijn. Het bewijs van bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband, zoals bedoeld in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd bewezen aan de hand van een geboorteakte (zonder legalisatie). De verzoekende partij werd verzocht om '*bewijs stortingen, interimloonfiches van zoon + echtgenote, bewijs reisverzekering, bewijs onvermogen, bewijs aansluiting ziekenfonds van zoon + gezin, bewijs niet ten laste van het OCMW*' over te maken ten laatste op 6 december 2010. Op 6 oktober 2010 brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: ABC-formulieren, paspoort, visa en bewijs niet ten laste van het OCMW. Haar echtgenoot die tevens een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie als bloedverwant in opgaande lijn indiende, legt de volgende documenten neer: ABC-formulieren, paspoort, visa, gelegaliseerde geboorteakte van hun zoon, bewijzen van stortingen geld in het verleden, loonfiches van hun zoon, bewijs ABVV dat hun zoon werkloosheidsuitkeringen heeft gekregen, loonfiches van hun schoondochter, bewijs ABVV dat hun schoondochter werkloosheidsuitkeringen heeft gekregen, bewijs reisverzekering, bewijs geen onroerende en roerende goederen, attest van armoede, bewijs CM ziektekostenverzekering van hun zoon, bewijs CM ziektekostenverzekering van hun schoondochter, attest niet ten laste is van het OCMW en huwelijksakte.

Bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste zijn", is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die

zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zowel de referentiepersoon als haar echtgenoot geen vast arbeidscontract kunnen voorleggen en enkel interimarbeid verrichten. Men kan bijgevolg niet met zekerheid stellen dat deze inkomsten stabiel zijn en kan niet uitgesloten worden dat betrokkene ten laste van de overheid zal vallen. Bovendien zijn de voorgelegde inkomsten ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de verzoekende partij te garanderen die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Dit wordt betwist door de verzoekende partij. Zij acht de inkomsten van haar zoon en echtgenote ruim voldoende opdat zij haar ten laste kunnen nemen.

Er wordt op gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om te oordelen of het voormelde bedrag voldoende is voor een tenlasteneming van de verzoekende partij. Feit is dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Er dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Het gegeven dat de zoon van de verzoekende partij op 7 februari 2011 een vast contract kreeg doet geen afbreuk aan deze vaststelling, daar dit element dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden daar zij er geen kennis van had.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS